

Takács Zsuzsa

KÉT VERS

A nagy halott

Nos hát a régi nap – a tegnap:
ha megérintjük egymást, meghitten bár,
de már csakis futólag. A nagy halott

előttünk: szerelmünk kiterítve.
A hangverseny, mint annyiszor – keret.
Opálos ablakok alatt, az ünnepi teremben

nos hát, az édes, szép halál-zenék!
Fényleni látom arcod, majd komoran.
Nemde véget ér és újra felcsap:

a taps, a taps, a taps.
A túlhajszolt gyönyört, a vakmerő zenét
követő vad érzelmkitörés.

Arcod, amelyre írva

Arcod, amelyre írva: elszántság,
leplezi, hogy mennyi önfeledtség
kellett nemrég neki. A gyöngéd fénnyel

rajzolt szájvonal, mely összezárva tilt,
nemrég még más akart. A túlérlett
cirádák között most búcsúzom,

egy kendő leng fehérén a futamok
között. Nem maradt titokban egyetlen
gondolat. Nos hát a régi nap.

Nemde véget ér és újra felcsap:
a taps, a taps, a taps.
Nos hát, az édes, szép halál-zenék.